

Arrest

nr. 318 905 van 19 december 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN MAELE
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juni 2024 *“tot intrekking van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten”* (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat S. VAN MAELE, en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 januari 2022 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Hij wordt op 26 augustus 2022 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving en op 12 september 2022 van de elektronische EU-kaart.

1.2. Sinds december 2022 krijgt verweerder regelmatig informatie uit de Kruispuntbank van sociale zekerheid dat verzoeker vanaf augustus 2022 leefloon geniet.

1.3. Op 12 april 2024 richt het bestuur een brief aan verzoeker om te melden dat hij mogelijk niet meer voldoet aan de aan het verblijf gestelde voorwaarden en dat wordt overwogen om een einde te maken aan het verblijf op basis van artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij wordt uitgenodigd recente bewijzen van zijn huidige economische activiteiten of bestaansmiddelen voor te leggen. Ook wordt hij gevraagd eventuele humanitaire elementen, overeenkomstig artikel 42bis § 1, tweede en/of derde lid van de Vreemdelingenwet, kenbaar te maken, of nog bewijzen dat hij zou voldoen aan de

uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze brief wordt op 17 april 2024 aangetekend verzonden naar het verblijfsadres van verzoeker.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 5 juni 2024 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: [G., T.]

Nationaliteit :Slovakije

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 12.01.2022 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hij werd op 26.08.2022 in het bezit gesteld van een bijlage 8ter en op 12.09.2022 van een EU-kaart. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. De dienst Vreemdelingenzaken werd immers regelmatig ingelicht over het feit dat betrokkene financiële steun kreeg van het OCMW. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 12.04.2024 werd er daarom een brief verstuurd naar de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Deze brief werd door de gemeente aangetekend verstuurd op 17.04.2024. De postbode heeft zich op 19.04.2024 aangeboden met deze aangetekende zending maar er werd niet thuis gegeven. Er werd dan een bericht achtergelaten voor het afhalen van de aangetekende zending in een afhaalpunt. De brief werd echter niet afgehaald en werd teruggestuurd naar de gemeente. Er moet hierbij opgemerkt worden dat er een wettelijke verplichting geldt om een verandering van hoofdverblijfplaats ten alle tijden binnen de 8 dagen bekend te maken bij de gemeente van de hoofdverblijfplaats (art. 7 § 4 van het KB van 16/07/1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister...). Aangezien betrokkene nog steeds ingeschreven staat waarnaar de aangetekende brief gestuurd werd, rekening houdend met de wettelijke verplichting om de verandering van hoofdverblijfplaats mede te delen aan de gemeente, moet er geconcludeerd worden dat betrokkene wel degelijk de mogelijkheid gehad heeft om gehoord te worden om uitleg te verschaffen omtrent zijn huidige situatie aangezien betrokkene nog steeds ingeschreven staat op het adres waarnaar de aangetekende brief gestuurd werd. Volgens de jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie, moet eenieder de gelegenheid krijgen zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure die zijn belangen op een nadelige wijze kan beïnvloeden. Het hof stelt bovendien dat dit recht niet absoluut is en dat betrokkene zicht in dit verband coöperatief moet opstellen en de bevoegde autoriteiten alle relevante informatie moet verstrekken (HvJEU C-249/13, Boudjlida, 11 december 2014). Dit wordt bevestigd door de Raad van State betreffende de Belgische interpretatie van het hoorrecht, waarbij zij oordelen dat het recht om gehoord te worden geen absoluut recht is, waarvan afgeweken kan worden als het noodzakelijk is om snel op te treden of wanneer betrokkene onbereikbaar is (RvS 23 februari 1999, nr.78.887). Hieruit kan afgeleid worden dat er geen schending van het hoorrecht is aangezien betrokkene het zelf nagelaten heeft bewijsstukken voor te leggen. Bij gebrek aan medewerking werd gekeken naar de informatie die wel ter onze beschikking is.

Bij gebrek aan medewerking van betrokkene, werd er in de mate van het mogelijke een eigen onderzoek gedaan en werd de databank van de RSZ geraadpleegd om na te gaan of betrokkene het verblijfsrecht eventueel kan behouden als werknemer, zelfstandige of gedetacheerde.

Betrokkene werd niet gemeld in dolsis als werknemer, in ARZA (Algemeen Repertorium voor Zelfstandige Arbeiders) of het Limosa-kadaster en kan het verblijfsrecht ook niet behouden als werknemer, zelfstandige of gedetacheerde (art.40, §4, 1ste lid, 1ste lid en 2de lid van de wet van 15.12.1980).

Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig art.40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet bewijst ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling (VDAB) of gesolliciteerd heeft. Daarnaast is het gezien het gebrek aan het voorleggen van enig bewijs actief werkzoekende te zijn ook niet onredelijk te stellen dat zijn reële kans op tewerkstelling niet kan worden afgeleid uit het administratief dossier. Derhalve kan hij evenmin het verblijfsrecht als werkzoekende behouden (art.40, §4, 1ste lid, 1° van de wet van 15.12.1980).

Wel kunnen we uit het dossier afleiden dat betrokkene zich [...] bij gebrek aan endige economische activiteit diende te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene diende dus eigenlijk beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en hij leefloon kreeg van augustus 2022 tot juli 2023, dient te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art.40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond van intrekking is. Betrokkene toont wegens gebrek aan medewerking ook op geen enkele wijze aan wat de oorzaak was van de langdurige belasting van het sociale bijstandsstelsel. We kunnen hier bijgevolg dan ook geen rekening mee houden bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene kan het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen ook niet behouden (art. 40 §4, 1e lid, 2° - wet 15.12.1980)

In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid, overeenkomstig art.40, §4 van de wet van 15.12.1980, het verblijfsrecht te behouden, kan bij gebrek aan medewerking niet worden vastgesteld.

Gezien de bovenstaande elementen in het dossier en bij gebrek aan medewerking van betrokkene dient er bijgevolg overeenkomstig art. 42 bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Bij gebrek aan medewerking van betrokkene werden er ook geen relevante documenten van eventuele humanitaire elementen voorgelegd, overeenkomstig 42 bis §1, 2e en/of 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarnaar gevraagd werd in de uitnodigingsbrief en waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd dus niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene het verblijfsrecht mag behouden.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.”

2. Over het voorwerp en de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Huidig beroep is allereerst zonder voorwerp voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft ook op te komen tegen een bevel om het grondgebied te verlaten van 5 juni 2024. De op deze datum genomen beslissing bevat immers geen dergelijk bevel en gaat hiermee niet gepaard. Verzoeker heeft alleszins ook geen dergelijk bevel gevoegd bij zijn verzoekschrift. Huidig beroep betreft dus enkel de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden van 5 juni 2024.

2.2. Op de zitting erkent verweerder verder dat huidig beroep tijdig is ingesteld, waarna hij afstand doet van de in zijn nota opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40, § 4 en 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheids-beginsel, van de hoorplicht en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“Artikel 40 §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt :

[...]

Artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet stelt :

[...]

Conform artikel 42bis §1 Vw. kan dus een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van een Unieburger als deze niet langer voldoet aan de voorwaarden die inzake zijn verblijf werden gesteld of als hij een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Aangezien in casu de voorwaarden van artikel 42bis §1 Vw. niet voldaan zijn, is er sprake van een schending van de artikelen 40 §4 en 42bis §1 van de Vreemdelingenwet.

Immers, de bestreden beslissing haalt aan dat verzoeker financiële steun kreeg van het OCMW met name een leefloon tussen augustus 2022 en juli 2023.

Verzoeker heeft inderdaad enkele maanden leefloon genoten. Wanneer hij immers in België aankwam, kon hij niet onmiddellijk een woning vinden op de private markt, en was hij evenmin werkgeschikt gelet op zijn leeftijd en gezondheidstoestand (cf. infra).

Clïënt ontving nadien echter een uitkering vanwege de Federale Pensioendienst. Deze aanvraag gebeurde echter reeds op het moment van verzoekers aanvraag tot verblijfsrecht dd. 12 januari 2022. Clïënt ontving immers op dat moment slechts een pensioenuitkering vanwege de Slowaakse overheid, hetgeen hij heeft voorgelegd als bewijsstuk van “voldoende bestaansmiddelen” bij de aanvraag op basis van art. 40§4, 2° Vw. (stuk 3).

Verweerster is dan ook fout wanneer zij stelt dat verzoekers situatie “totaal gewijzigd” is op vandaag. Verzoeker ontvangt immers op vandaag nog steeds de uitkering vanwege de Slowaakse overheid, doch nu tezamen met deze van de Belgische overheid.

Verweerster is in die zin onzorgvuldig te werk gegaan, daar zij tot een verkeerde conclusie is gekomen. Bovendien is de beslissing tot kennelijk onredelijk en onevenredig is waar zij het verblijf van verzoeker intrekt terwijl hij het verblijf kreeg toegekend onder dezelfde financiële omstandigheden

Verweerster heeft ook nagelaten verzoeker opnieuw uit te nodigen om inlichten omtrent diens situatie te verschaffen. Zij heeft slechts 1 aangetekende brief verstuurd die niet werd opgehaald door verzoeker. Aangezien verweerster op de hoogte was dat verzoeker de inhoud van de brief nooit heeft gelezen en dus nooit zou kunnen antwoorden op de vraag tot inlichtingen aangezien hij hier geen kennis van had, is het dan ook onredelijk om hem geen tweede maal een uitnodiging te versturen. Bovendien staat concludant onder bewind over diens goederen sedert de beschikking dd. 3 mei 2024 van het Vredegerecht van het vijfde kanton Gent (stuk 4) , zodat niet kan verbazen dat verzoeker niet zonder bijstand kan handelen en daarom mogelijks nalatig was in het bijhouden van zijn briefwisseling. Het Centraal Register van Bewindvoeringen is toegankelijk voor bepaalde overheidsdiensten zodat verweerster op de hoogte kon zijn van het bewind over verzoeker, te meer nu de bewindvoerder hoogstwaarschijnlijk reeds contact had met de FOD Pensioenen, zodat de Belgische overheid inderdaad op de hoogte moet zijn geweest van het bewind.

Dat er dan ook sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht en de rechten van verdediging nu verzoeker of diens bewindvoerder niet opnieuw uitgenodigd werd bijkomende stukken/informatie ter zijnen verdediging neer te leggen.

Dat de bestreden beslissing hierdoor bovendien de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt, overeenkomstig dewelke bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.”

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 42bis, § 1 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Overeenkomstig artikel 42bis §1, 3e lid Vw. moet verweerster bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een Unieburger, rekening houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij banden heeft met zijn land van herkomst.

Ook artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/15/EG, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw., verplicht de Belgische overheid rekening te houden met onder meer de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan.

In casu werpt de bestreden beslissing op door gebrek aan medewerking van verzoeker er geen relevante documenten elementen werden voorgelegd, zodat er niet werd aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zouden zijn om te besluiten dat betrokkene het verblijfsrecht mag behouden.

Er werd echter geen enkele moeite gedaan door verweerster om deze elementen te achterhalen. Als verweerster op de hoogte was van het feit dat verzoeker bijstand kreeg vanwege het OCMW, kon zij gemakkelijk een verzoek tot bijkomende inlichtingen omtrent de situatie van meneer aan het OCMW van Gent gericht hebben.

Bovendien werd geen rekening gehouden met de gegevens die wél ter hare beschikking stonden, zoals het feit dat verzoeker al enkele jaren in België verblijft en het feit dat hij op vandaag 67 jaar oud wordt. Verweerster vermeldt hier zelfs niets over.

Concludant staat onder bewind omdat zijn gezondheidstoestand niet in staat is om zijn belangen zelf behoorlijk waar te nemen. Zijn gezondheidstoestand laat hem dan ook niet toe terug te verhuizen naar Slowakije, een land waar hij geen banden meer mee heeft en geen degelijke begeleiding zoals bewindvoering kan bekomen.

Dit maakt een schending uit van de artikelen 42bis §1, 3e lid en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 en de zorgvuldigheidsplicht.”

3.3. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de

inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de juridische als de feitelijke overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.5. In de mate dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing, worden de middelen onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de bepalingen van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, die ten tijde van het nemen van deze beslissing luiden als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroeps-activiteit en deze opleiding.”

Het artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in voormeld wetsartikel wordt verwezen, bepaalde verder:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschafft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

3.7. Verzoeker werd in augustus 2022 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving als EU-burger die beschikker is over voldoende bestaansmiddelen. Sinds december 2022 werd het bestuur echter regelmatig ingelicht over het gegeven dat verzoeker, dit reeds sinds augustus 2022, leefloon genoot. Om deze reden werd verzoeker er via een aangetekende brief van op de hoogte gesteld dat werd overwogen om een einde te stellen aan zijn verblijf en werd hij uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten of bestaansmiddelen toe te lichten of nog eventuele humanitaire elementen in de zin van artikel 42bis, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet die in rekening dienen te worden gebracht bij het nemen van een beslissing inzake zijn verblijf. Verweerder stelde vast dat verzoeker, niettegenstaande de postbode een bericht achterliet in zijn brievenbus, naliet deze brief op te halen in het afhaalpunt. Verweerder stelt hierop dat verzoeker de mogelijkheid had om te worden gehoord, maar hij zijn medewerking heeft geweigerd. Op basis van de gegevens van het administratief dossier en enkele databanken waartoe hij toegang heeft, heeft verweerder vervolgens vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker in aanmerking komt voor een verblijf als werknemer, werkzoekende, gedetacheerde of zelfstandige en hij evenmin nog voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf als beschikker over toereikende bestaansmiddelen, nu hij van augustus 2022 tot juli 2023 leefloon genoot. Hij is nog van oordeel dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Op deze gronden wordt een einde gesteld aan verzoekers verblijf, dit met toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoeker geeft allereerst aan dat het volgens hem fout is om te stellen dat zijn situatie sinds de aanvraag en de afgifte van de EU-kaart “*totaal gewijzigd*” zou zijn. Hij merkt op dat hij ten tijde van zijn aanvraag enkel beschikte over zijn pensioenuitkering uit Slowakije. Hij stelt nog steeds de pensioenuitkering uit Slowakije te ontvangen, nu echter samen met een uitkering van de Federale Pensioen-dienst, die hij reeds aanvraag ten tijde van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving op 12 januari 2022. Hij betwist niet dat hij de periode van augustus 2022 tot juli 2023 leefloon genoot van het OCMW, waarbij hij toelicht dat hij bij aankomst in België niet onmiddellijk een woning kon vinden op de private markt en hij evenmin nog werkgeschikt was, gelet op zijn leeftijd en gezondheidstoestand. Intussen stelt hij, naast de pensioenuitkering uit Slowakije, de uitkering van de Federale Pensioendienst te ontvangen. Volgens hem is verweerder onzorgvuldig te werk gegaan en is het kennelijk onredelijk en onevenredig om zijn verblijf te beëindigen terwijl hij dit verkreeg onder dezelfde financiële omstandigheden.

In zoverre verzoeker het aldus doet voorkomen dat hij ten tijde van de aanvraag reeds in afwachting was van een pensioen waarop hij recht heeft in België, en hij enkel leefloon vroeg van het OCMW in afwachting van de ontvangst van dit pensioen, moet allereerst worden vastgesteld dat de “*uitkering*” waarvan sprake in werkelijkheid blijkt te bestaan uit de Inkomensgarantie voor Ouderen (hierna: de IGO). Zo blijkt alleszins uit de door verzoeker in het kader van huidig beroep bijkomend overgemaakte stukken dat verzoekers leefloon in juli 2023 werd stopgezet, omdat hij sinds november 2022 recht heeft op de IGO. Er blijkt niet dat verzoeker in België eigen pensioenrechten opbouwde waarop hij thans gerechtigd is. Verzoeker toont dit alleszins niet aan. Zoals de Raad van State in Verenigde Kamers reeds duidelijk stelde, is de IGO een minimuminkomen dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, waardoor zij ontegensprekelijk behoort tot de aanvullende bijstandstelsels. Het betreft in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers. De Raad van State wees er op dat ook het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de IGO, “*in tegenstelling tot het regime van de pensioenen, [...] een residuair stelsel [is], dat een minimuminkomen waarborgt indien de bestaansmiddelen van de betrokkene onvoldoende blijken te zijn*” en heeft opgemerkt dat bij de berekening van het bedrag van de IGO rekening wordt gehouden met “*alle bestaansmiddelen en pensioenen, van welke aard of oorsprong ook, waarover de betrokkene of de echtgenoot of de wettelijk*

samenwonende waarmee hij dezelfde hoofdverblijfplaats deelt, beschikken, behalve de door de Koning bepaalde uitzonderingen”. Nog merkte de Raad van State op dat in hetzelfde arrest het Grondwettelijk Hof nog uitdrukkelijk heeft gewezen op *“het niet-contributieve karakter van het stelsel van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd”* (GwH 23 januari 2019, nr. 2019/006, overwegingen B.2.2, B.8 en B.9.6) (RvS 16 februari 2021, nr. 249.844).

In voorliggend geval stelt de Raad vervolgens vast dat verweerder wel degelijk op pertinente en correcte gronden heeft vastgesteld dat inzake de voorgehouden hoedanigheid van verzoeker als beschikker over voldoende bestaansmiddelen na de aanvraag en de afgifte van de EU-kaart nieuwe elementen aan het licht kwamen die maken dat terecht de nodige vraagtekens werden geplaatst bij deze hoedanigheid en het hiermee verbonden recht op verblijf van meer dan drie maanden en die wezen op een fundamenteel andere situatie dan deze die verzoeker voorspiegelde in het kader van zijn aanvraag waarbij hij net stelde te beschikken over voldoende bestaansmiddelen *“om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk”*. Het bestuur kreeg er immers na korte tijd kennis van dat verzoeker zich diende te wenden tot het OCMW voor financiële steun. Meer zelfs, verzoeker bleek, zo vernam verweerder na de afgifte van de EU-kaart, reeds vanaf augustus 2022 leefloon te hebben ontvangen, dit is onmiddellijk vanaf dat hij zijn verklaring van inschrijving ontving. In wezen erkent verzoeker met zijn huidige betoog ook dat hij reeds vanaf het begin niet beschikte over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij een beroep diende te doen op de sociale bijstand, wat er dus op neerkomt dat hij zich onterecht voordeed als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Aldus blijkt dat verzoeker eigenlijk nooit in aanmerking kwam voor een verblijfsrecht als beschikker over voldoende bestaansmiddelen en nooit gerechtigd was op de EU-kaart. Dit wijst eerder op een bedrieglijk handelen in hoofde van verzoeker. Hij kan hiermee alleszins niet aantonen dat verweerder niet vermocht om een einde te stellen aan dit verblijfsrecht, of dat zulks kennelijk onredelijk of niet evenredig zou zijn, na te hebben vastgesteld dat de na de afgifte van de EU-kaart verkregen informatie dat verzoeker zich zo goed als onmiddellijk diende te wenden tot het OCMW voor een leefloon een gewijzigde situatie vormt die rechtvaardigt dat zijn situatie wordt herbekeken en dat verzoeker niet langer voldoet aan een van de voorwaarden voor een verblijfsrecht als EU-onderdaan en hij een onredelijke belasting vormt voor de sociale bijstand. De vraag kan zelfs worden gesteld naar het wettig belang dat verzoeker heeft bij zijn kritiek, waar hij zelf erkent dat hij eigenlijk nooit beschikker was over voldoende bestaansmiddelen en niettemin in deze hoedanigheid de EU-kaart vroeg en in ontvangst nam.

Met zijn uiteenzetting weerlegt verzoeker de vaststellingen alleszins niet dat enerzijds hij niet (meer) voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht als beschikker over voldoende bestaansmiddelen en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel en anderzijds hij evenmin werknemer of werkzoekende, gedetacheerde of zelfstandige is en in een van deze hoedanigheden een verblijfsrecht geniet.

3.9. Verzoeker voert nog de schending aan van het hoorrecht en de rechten van verdediging, doordat verweerder hem niet opnieuw heeft uitgenodigd om inlichtingen te verstrekken over zijn situatie. Hij wijst er op dat verweerder zich beperkte tot één aangetekende zending, die hij niet heeft opgehaald en waardoor verweerder diende te weten dat hij de inhoud van de brief niet kende en dus niet kon antwoorden op de vraag tot inlichtingen. Hij vindt het onredelijk dat hem geen tweede maal een uitnodiging werd gestuurd.

In dit verband wijst de Raad op de volgende relevante bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingen-wet, dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidde als volgt:

“§ 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen:

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

[...]

§ 3. Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht die er een afschrift van ontvangen door een van de volgende personen :

1° de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of zijn gemachtigde;

2° een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken;

[...]

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt :

1° bij aangetekende brief;

[...]"

In § 1 wordt de eerbiediging van het recht om te worden gehoord bekrachtigd in de wet ten gunste van de vreemdelingen die voor meer dan drie maanden tot het verblijf worden toegelaten of gemachtigd of aan wie een verblijfsrecht van meer dan drie maanden werd toegekend, wanneer wordt overwogen om een einde te maken aan hun verblijf of hun verblijfsrecht in te trekken. Zoals dit in de memorie van toelichting wordt gepreciseerd, "[zorgen] [d]eze procedureregels [...] voor een rechtvaardig evenwicht tussen het belang van de vreemdeling, namelijk beschikken over een toereikende termijn zodat hij naar behoren en daadwerkelijk de gegevens kan doen gelden inzake zijn persoonlijke situatie die het nemen van de beslissing kunnen doorkruisen, en het belang van de Staat, namelijk zo snel mogelijk en met volle kennis van zaken een einde maken aan het verblijf van vreemdelingen die de verblijfsvoorwaarden niet of niet meer vervullen" (Wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, nr. 2215/001, p. 43-45).

De wetgever heeft zich duidelijk geïnspireerd op de rechtspraak van in het bijzonder de Raad van State en het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake het hoorrecht en de rechten van verdediging (*ibid.*, p. 51).

Zoals dit blijkt uit de bestreden beslissing, werd verzoeker er bij brief van 12 april 2024 schriftelijk op gewezen dat hij mogelijk niet meer voldeed aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden en dat werd overwogen om een einde te maken aan zijn verblijf op basis van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Hij werd uitgenodigd recente bewijsstukken van zijn huidige economische activiteiten of bestaansmiddelen voor te leggen. Ook werd hij gevraagd eventuele humanitaire elementen, overeenkomstig artikel 42bis § 1, tweede en/of derde lid van de Vreemdelingenwet, kenbaar te maken, of nog bewijzen dat hij zou voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze brief werd aangetekend verzonden op 17 april 2024 naar het verblijfsadres van verzoeker. Deze brief werd op vrijdag 19 april 2024 om 10u18 door de postbode aangeboden op het adres van verzoeker. Omdat deze afwezig was, liet de postbode een bericht achter in de brievenbus. De brief was vervolgens vanaf zaterdag 20 april 2024 om 8u52 verkrijgbaar bij het afhaalpunt. Op 7 mei 2024 werd de zending teruggestuurd naar de afzender, omdat deze niet werd opgehaald. De concrete stavingstukken hiervan zitten vervat in het administratief dossier, met name de enveloppe met de code van aangetekende zending en de overeenstemmende gegevens op de website van Bpost. Uit de bij de Raad voorliggende gegevens blijkt nog dat het adres waarnaar de aange-tekende zending werd verstuurd wel degelijk het verblijfsadres is van verzoeker, waarop hij aangeeft nog steeds woonachtig te zijn.

Uit deze gegevens besluit de Raad dat de aangetekende zending wel degelijk aan verzoeker werd aangeboden en dat een bericht werd achtergelaten, maar dat verzoeker de aangetekende zending niet is gaan afhalen. Verzoeker betwist dit alles niet en hij toont niet aan dat hij het nodige heeft gedaan om de aangetekende zending te gaan afhalen bij Bpost. Het is bijgevolg enkel aan het gedrag van verzoeker zelf te wijten dat hij deze brief van verweerder niet heeft ontvangen. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld om zijn argumenten in deze procedure te laten gelden voor het nemen van de bestreden beslissing, maar hij hieraan niet heeft voldaan en dit louter door zijn eigen toedoen.

In de gegeven omstandigheden blijkt niet dat het bestuur meerdere concrete pogingen had moeten ondernemen om verzoeker effectief te contacteren of meer dan één aangetekende zending had moeten versturen. Integendeel volgt uit artikel 62, § 3, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat de kennisgeving middels een aangetekende zending op de verblijfplaats rechtsgeldig is (RvS 26 maart 2024, nr. 259.253).

3.10. Verzoeker voegt vervolgens een beschikking van het vredegerecht dat hij sinds 3 mei 2024 onder bewindvoering staat wat zijn goederen betreft, wat volgens hem "mogelijk" zijn nalatigheid in het bijhouden van zijn briefwisseling verklaart. Hij merkt op dat het Centraal Register van Bewindvoeringen toegankelijk is voor bepaalde overheidsdiensten, zodat volgens hem verweerder hiervan op de hoogte had kunnen en moeten zijn. Hij stelt nog dat "de bewindvoerder hoogstwaarschijnlijk reeds contact had met de FOD Pensioenen".

De Raad stelt vast dat niet blijkt dat het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing kennis had van deze bewindvoering over verzoekers goederen. Door te stellen dat “bepaalde overheidsdiensten” toegang hebben tot dit Centraal Register van Bewindvoeringen toont hij ook niet concreet aan dat de diensten van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie hiertoe toegang hebben en hier aldus kennis van dienden te hebben. Ook waar verzoeker opmerkt dat “de bewindvoerder hoogstwaarschijnlijk reeds contact had met de FOD Pensioenen” toont hij niet concreet aan dat de diensten van de bevoegde staatssecretaris kennis hadden of dienden te hebben van de bewindvoering over zijn goederen sinds 3 mei 2024. Zelfs voor zover de diensten van de bevoegde staatssecretaris toegang zouden hebben tot dit register, wat niet wordt aangetoond, betekent dit ook nog niet dat het onzorgvuldig zou zijn waar dit register niet stelselmatig zou worden geconsulteerd. Verzoeker toont trouwens evenmin concreet aan sinds wanneer hij precies stond vermeld in voormeld register, zodat ook niet blijkt dat een eventueel nazicht hiervan voor het nemen van de bestreden beslissing zelfs maar de nodige informatie had kunnen opleveren. Verder volgt de Raad ook het standpunt van verweerder in de nota dat het gegeven dat verzoeker onder bewindvoering staat voor zijn goederen geen afbreuk doet aan het gegeven dat de vraag om inlichtingen inzake zijn verblijfsrechtelijke situatie wel degelijk correct aan hem persoonlijk werd betekend. De Raad is nog van mening dat deze bewindvoering niet kan worden gelijkgesteld met een situatie van overmacht waardoor verzoeker buiten zijn wil om geen nuttig gevolg kon geven aan de aangetekende brief met de vraag om inlichtingen. Verzoeker wordt enkel onbekwaam geacht om bepaalde handelingen met betrekking tot zijn goederen te stellen, zoals vermeld in de gevogede beschikking.

Bovendien, en ten overvloede, merkt de Raad op dat ook niet blijkt dat verzoeker een voldoende belang heeft bij zijn voormelde kritiek. Hij duidt immers niet dat hij nog relevante elementen kenbaar had kunnen maken die van aard zijn dat deze het beslissingsproces hadden kunnen beïnvloeden. In zoverre verzoeker wijst op de uitkering van de FOD Pensioenen die hij thans ontvangt, brengt de Raad in herinnering dat dit blijkt te gaan over de IGO, die – zoals reeds werd vastgesteld – ontegensprekelijk behoort tot de aanvullende bijstandsstelsels en in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers betreft. Met het gegeven dat verzoeker ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet langer een leefloon, maar wel de IGO ontving, blijkt dus nog geen gegeven dat een wezenlijke invloed kon hebben gehad op de uitkomst van de procedure.

Volledigheidshalve merkt de Raad ook op dat het gegeven dat verzoeker onder bewindvoering staat wat zijn goederen betreft, evenmin van aard is aan te tonen dat hij als EU-onderdaan voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht en hiermee evenmin kan worden aangetoond dat onterecht werd vastgesteld dat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Nu verzoeker in wezen erkent dat hij eigenlijk nooit voldeed aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht, blijkt zelfs niet dat dit laatste motief nog een determinerend motief van de bestreden beslissing is, nu dit overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet enkel speelt voor de EU-burger die daadwerkelijk beschikker was over voldoende bestaansmiddelen, wat in het geval van verzoeker eigenlijk nooit het geval blijkt te zijn geweest.

3.11. Verzoeker wijst ten slotte op het bepaalde in artikel 42bis, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening dient te worden gehouden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, diens sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst. Hij betoogt dat verweerder geen enkele moeite deed om hieromtrent de nodige informatie te verzamelen. Hij stelt dat als het bestuur op de hoogte was van het feit dat hij bijstand kreeg van het OCMW, het ook gemakkelijk bijkomende inlichtingen omtrent zijn situatie had kunnen inwinnen bij het OCMW. Nog stelt hij dat verweerder naliel rekening te houden met de gegevens die hem wel ter beschikking stonden, zoals het gegeven dat hij reeds enkele jaren in België verblijft en het feit dat hij 67 jaar oud is. Verder herhaalt hij dat hij omwille van zijn gezondheidstoestand onder bewindvoering staat wat zijn goederen betreft. Hij leidt hieruit af dat zijn gezondheidstoestand hem niet toelaat terug te verhuizen naar Slowakije, een land waarmee hij stelt geen banden meer te hebben en waar hij geen degelijke begeleiding zou kunnen genieten.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat het bestuur wel degelijk moeite deed om eventuele relevante elementen in de zin van de aangehaalde wetsbepaling te verkrijgen en het verzoeker schriftelijk uitnodigde om dergelijke elementen en de nodige documenten voor te leggen waarmee rekening zou moeten worden gehouden bij een eventuele beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. Nu verzoeker zelf niet aangaf dat, inzake de duur van zijn verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie, economische situatie en sociale en culturele integratie of nog de mate van banden met het land van herkomst, concrete elementen speelden die verhinderden dat een einde werd gesteld aan zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden en ter zake geen nuttige gegevens en stukken werden aangebracht, blijkt niet dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was waar verweerder vaststelde dat geen elementen in de zin van voormelde wetsbepaling blijken die eraan in de weg stonden dat de bestreden beslissing werd genomen. De Raad volgt verzoeker ook niet waar hij stelt dat het verweerder in de gegeven omstandigheden, bij gebrek aan medewerking van verzoeker zelf, toekwam om zich te richten tot het OCMW om de nodige inlichtingen in te winnen. Het is niet aan het OCMW om namens verzoeker het bestuur in te lichten over mogelijke redenen die verband houden met de

elementen in artikel 42bis, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet die volgens verzoeker verhinderen dat een einde wordt gesteld aan zijn verblijf.

Daarenboven merkt de Raad nog op dat verzoeker zich thans beperkt tot een algemene verwijzing naar zijn leeftijd van 67 jaar en zijn verblijf in België dat echter nog relatief recent is te noemen, zonder echter te verduidelijken waarom dit precies maakt dat er gewichtige redenen zouden spelen om het verblijfs-recht niet te beëindigen. Nog wordt herhaald dat niet blijkt dat verweerder ten tijde van de bestreden beslissing kennis had of kon hebben van eventuele gezondheidsproblemen van verzoeker, die thans trouwens evenmin met concrete medische stukken worden geattesteerd. Hij beperkt zich ook tot blote beweringen dat zijn gezondheidstoestand hem niet toelaat terug te keren naar Slowakije, dat hij geen banden meer heeft met dit land of nog dat hij aldaar niet de nodige begeleiding zou kunnen genieten. Dit alles wordt echter – opnieuw – niet ondersteund met een begin van bewijs en kan alleszins niet zomaar worden afgeleid uit de beschikking van het vredegerecht. Aldus blijkt ook niet dat verzoeker een voldoende belang heeft bij zijn kritiek.

3.12. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van de bepalingen van de artikelen 40, § 4 en 42bis van de Vreemdelingenwet of met miskenning van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het hoorrecht of het evenredigheidsbeginsel.

3.13. In zoverre verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad er op dat dit artikel betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering die in hoofde van derdelanders worden genomen. De thans bestreden beslissing betreft geen beslissing tot verwijdering, waardoor niet blijkt dat verzoeker – die bovendien een EU-onderdaan is – dienstig de schending van dit wetsartikel kan aanvoeren.

3.14. De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend vieren-twintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS